

La davalada.

Lo vent bufa, brusís, espelofís los aubres e las fuèlhas secas virolejan coma dels ausèls desalats.

Dins lors pelons ponhents, las castanhas amagadas jos lor lençòl mofle de fuèlhas, espèran la venguda dels reglanaires.

Lo matin, l'albièra cruissís jos los nòstres passes.

Los pibols denudats fan la candeleta lo long del riu.

La tardor se pimpa de tessèlas mirgahadas escapadas de la paleta d'un pintre.

La dança de la davalada aluca lo grand fuòc salvatge de las colors trantalhantas del ros d'una rauba alasana al roge flamejaire d'un pelsòl de parpèls.

Al primièr còp de gèl, nos agrada d'ausir lo bruch estofat de las fuèlhas de noguièrs o de figuièrs que s'espattarran tota la jornada.

Pincat sus un garric, l'esquiròl amassa sas provisions d'aglands e los que tomban, escampilhats dins l'èrba, seràn apreciats dels singlars.

Lo paisatge desapareis amb los primièrs fums.

Una bruma espessa e freja envasís la valada.

Sul puèg, garrics e agasts abrandon lors entòrcas rojas e rossèlas mentre que lo cèdre verd rescond las primièras nèus del Cantal.